

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. София, 04.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **6478** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. К. К. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №2350 от 20.05.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №3089/2024г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с приложимите материалноправни норми. Поддържа, че не е спазено изискването на чл.40 ЗАНН, който изисква актът, с който се установява нарушението, да бъде съставен в присъствието на поне двама свидетели. Твърди, че в случая Актът за установяване на административно нарушение (АУАН) е съставен в присъствието само на един свидетел, който е служител в Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). Смята, че тъй като и наказващият орган е служител към същата дирекция, е поставена под съмнение обективността и безпристрастността на показанията на свидетеля при потвърждаване на нарушението. Сочи, че е нарушена разпоредбата на чл.42, ал.7 ЗАНН, тъй като АУАН не съдържа ЕГН на свидетеля, присъствал при съставянето му. Изтъква, че в чл.42 ЗАНН са посочени реквизитите, които всеки акт трябва да съдържа, като според него липсата, на който и да е от тях, води до накърняване

правото на защита на наказаното лице. Допълва, че наказващият орган е издал Наказателното постановление (НП) при непълнота на доказателствата, тъй като не е проверил всички обстоятелства за наличието или липсата на извършено нарушение. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и НП №23-4332-033720/19.01.2024г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ на СДВР.

Ответникът – НАЧАЛНИК Сектор в Отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СП), дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №23-4332-033720/19.01.2024г., на касатора С. К. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, на основание чл.174, ал.3, пр.1^{-во} от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за това, че на 24.12.2023г., около 00:20 часа, в [населено място], управлява лек автомобил „М. 2“ с държавен контролен номер (ДК №) СВ9152ХА, по [улица], като срещу блок 102 с посока на движение от [улица]към [улица], при извършена проверка отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол или друго упойващо вещество с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с инвентарен №ARBA-0144, с което е нарушил разпоредбата на чл.174, ал.3, пр.1^{-во} ЗДвП. Издаден му е талон за медицинско изследване №0174148.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №23-4332-033720/19.01.2024г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че касаторът К. е извършил вмененото му нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 110^{-ти} състав.

Съгласно приложимата норма на чл.174, ал.3 ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не

изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева.

В случая, по същество, касаторът К. не оспорва фактите, а именно, че 24.12.2023г., около 00:20 часа, на посоченото в АУАН място, след като е бил поканен от контролните органи, е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и му е издаден талон за медицинско изследване №0174148. Тези факти са безспорно установени и с приетите и неоспорени в съдебното производство пред СРС писмени и гласни доказателства. Освен това, съгласно приложимата норма на чл.189, ал.2 ЗДвП, редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Към момента на съставяне на АУАН посоченият като нарушител С. К. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Възражения по отношение на факта на отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества по същество не се съдържат както в жалбата срещу НП, така и в касационната жалба и не са ангажирани каквито и да е доказателства, които да опровергават съдържащите се в АУАН фактически констатации.

В обжалваното съдебно решение първостепенният съд е изложил изчерпателни мотиви за липса на процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице, както и за съответствието им с материалния закон. Изрично в НП е посочено, че наказанието се налага на основание чл.174, ал.3, пред.1^{во} ЗДвП и тази хипотеза е доказана по безспорен начин от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. В конкретния случай безспорно се установява, че К. е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол.

Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните прави последици на установено съдържание на алкохол в кръвта над допустимото.

Наказанието е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл.174, ал.3, пред.1^{во} ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и в НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказът да бъде проверен с техническо средство, както и в НП изрично е посочено цифровото приложение на предложение 1^{во} на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността.

Повторените от касатора и в настоящото производство доводи за допуснати нарушения при съставяне на АУАН (едни и същи и пред СРС, и пред АНО) са неоснователни. Не е налице визираното нарушение на чл.40 ЗАНН относно свидетелите при съставяне на акта. АУАН №1113609/24.12.2023г. е съставен в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението. В тази връзка следва да се посочи, че законодателят в разпоредбите на чл.40, ал.1 и ал.3 и в чл.42, т.7 ЗАНН борави с термина „свидетели“, а в чл.43, ал.1 ЗАНН указва, че актът следва да бъде подписан от поне един от свидетелите, посочени в него. Употребата на множествено число не оставя съмнение, че изискванията на закона ще бъдат спазени тогава, когато актът се съставя в присъствието на най-малко двама или повече свидетели, като по отношение на максималния им брой не е предвидено ограничение. Много често обаче, особено когато нарушението не е извършено на публично място или фактът на извършването му е установен по-късно, актосъставителят разполага с ограничена информация за лицата, възприели фактите и обстоятелствата, свързани с извършването или установяването му. Такъв е и случаят, в който нарушението се констатира в хода на проверката, извършена от контролни органи, най-често действащи в екип от две лица, едното от които по необходимост следва да бъде и актосъставител, а другото – свидетел по акта. Съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел обаче не винаги води до опорочаване на процедурата. Събраните в съдебната фаза на производството показания и приложените по преписката писмени доказателства са единни, взаимно се допълват, безпротиворечиви са и позволяват на съда да формира категорични изводи по фактите, което води до извод, че нарушението на чл.40, ал.1 ЗАНН не би следвало да се третира като съществено. Не е нарушение и това, че свидетел по акта е бил служебно лице от структурата на администрацията, към която принадлежи актосъставителят. Служебното качество не е предпоставка за изначална заинтересованост от изхода на делото, дори напротив – само по себе си обстоятелството, че определено лице е включено в системата на държавния апарат сочи, че притежава необходимите нравствени и морални качества. Освен това в съдебната фаза на производството съдът преценява всички събрани по делото доказателствени източници поотделно и в тяхната съвкупност. Показанията на свидетелите не се ползват с предварително установена доказателствена сила, нито с по-голяма доказателствена тежест в сравнение на другите свидетели, и в случая са съобразени и преценени съобразно доказателствената съвкупност и спецификите на конкретния казус. Спазено е и изискването на чл.42, ал.1, т.7 ЗАНН, в приложимата му редакция, като в АУАН са посочени имената, точният адрес и датата на раждане на свидетеля.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №2350 от 20.05.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН

СЪД, Наказателно отделение, 110^{-ти} състав, по н.а.х. дело №3089/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.